

Навіть коли стався цей напад, суддя щиро кліпав очима. Присяжні відсахнулися з жахом та огидою. Журналісти шутилися від страху на гальорці. Ніхто в залі засідань не поворухнувся, щоб їй допомогти. Пальці секретаря суду і далі сумлінно порхали по клавішах, нотуючи слова Пенні:

— Люди! Він робить мені боляче! Будь ласка, зупиніть його!

І ці пальці-метелики відбивали її крик:

— Ні!..

Стенографіст занотував довгий стогін, плач, зойки. А далі були благання Пенні.

Його пальці вистукували:

— Допоможіть!

Вони додавали:

— Досить!

Усе, певно, склалося б інакше, якби в залі суду перебували інші жінки, але тут не було жодної. За останні кілька місяців усі жінки кудись зникли. Уся громадська сфера позбулася жінок. Ті, хто зараз витріщався на Пенні — суддя, присяжні, глядачі, — усі до одного були чоловіками. Цей світ належав чоловікам.

Секретар суду надрукував:

— Будь ласка!

А потім:

— Будь ласка, ні! Тільки не тут!

Крім Пенні, ніхто не рухався. Її широкі штани зібралися біля щиколоток. Зірвана білизна оголила її перед усіма, хто насмілювався підвести погляд. Жінка пручалася, викручувалася, намагаючись вирватися. Художники в перших рядах похапцем робили замальовки її боротьби з нападником, схоплювали найдрібніші деталі подертого на клапті вбрання, сплутаного волосся, яке шмагало повітря. Руки з мобільними телефонами подекуди здіймалися, щоб зробити кілька знімків або зняти пару секунд на відео. Здавалося, що її благання змусили всіх присутніх завмерти, лише її різкий голос лунав у мовчазній залі суду. І це вже не нагадувало крик однієї-єдиної згвалтованої жінки — вібруючі, мерехтливі спалахи звуків свідчили про те, що десь іще десятки жінок потерпають від насилля. Сотні. Цілий світ волає.

Вона боролася на місці свідка. Намагалася звести ноги, відштовхнути біль. Відвела голову, силячись упіймати бодай чийсь погляд — байдуже, чий саме. Якийсь чоловік обхопив долонями голову, затиснув вуха, міцно заплющив очі, почервонів, як наляканий хлопчисько. Пенні подивилася на суддю — він співчутливо зітхнув, але його суддівський молоток так і не закликав до порядку. Судовий пристав втягнув голову в плечі та щось пробубонів у причеплений на груди мікрофон. Він ніяково тупцяв і здригався від її криків, тримаючи пістолет у кобурі.

Дехто крадькома поглядав на годинник або на повідомлення, ніби стримуючись задля самої Пенні. Ніби, перш ніж волати та привселюдно спливати кров'ю, треба було ліпше подумати. Ніби і в цьому нападі, і в своїх стражданнях вона була сама винна.

Здавалося, що адвокати зіщулилися в своїх дорогих костюмах в тонку смужку. Вони енергійно тасували свої папірці. Навіть її власний хлопець сидів, роззявивши рота від цілковитої неймовірності того, що на неї так брутально напали. Певно, хтось таки викликав «швидку», і невдовзі центральним проходом квапливо пересувалися лікарі.

Схлипуючи та дряпаючись нігтями задля захисту, Пенні силкувалася зберігати тяму. Якщо вдасться підвестися, якщо вдасться видертися з місця свідків, вона могла би втекти. Врятуватися. У залі суду було не проштовхнутися, наче в міському автобусі в годину пік, але ніхто не схопив того, хто напав на неї, ніхто не спромігся його відтягнути. Ті, хто стояв, зробили пару кроків назад. Усі спостерігачі відскочили, наскільки дозволяли стіни, залишаючи Пенні з гвалтівником у спорожній залі.

Крізь натовп пробилися двоє лікарів. Коли перший дістався Пенні, дівчина кинулася на нього, продовжуючи задихатися й боротися, але її заспокоїли, вмовили припинити спротив. Запевняли, що вона в безпеці. Що найгірше вже позаду. Пенні бив озноб, уся вона промокла від поту і тремтіла від жаху. Куди не кинь оком — усюди стіна з обличч людей, які намагаються приховати погляд, щоб не стикатися з такими ж сором'язливими поглядами інших присутніх.

Лікарі поклали її на носі, один навіть підіткнув ковдру навколо її тремтячого тіла, поки інший застібав ремінці, щоб вона міцно трималася на ношах. Нарешті суддя постукав молотком, оголошуючи перерву.

Лікар, що застібав ремінці, спитав:

— Чи можете ви сказати, який зараз рік?

У Пенні від крику було запалене горло. Голос схрип, але вона правильно вказала рік.

— Чи можете ви назвати ім'я президента? — спитав лікар.

Пенні майже вимовила «Кларісса Хінд», але зупинила себе. Президент Хінд померла. Перша і єдина жінка-президент померла.

— Чи можете назвати своє ім'я? — обидва лікарі, безумовно, були чоловіками.

— Пенні, — промовила вона. — Пенні Гарриган.

Обидва чоловіки, що схилися над нею, миттєво її впізнали. Їхні професійно спокійні обличчя осяяли радісні усмішки.

— А я й собі дивуюсь, що знайоме обличчя, — жваво запевнив один з них.

Його колега клацнув пальцями, дратуючись, що ніяк не може пригадати слова. Він виголосив:

— Ви... ви та сама жінка, з журналу «Нешнл Інкваіреер»!

Перший тикнув пальцем у сповиту та безпорадну Пенні, з якої не зводив погляду жоден присутній у залі.

— Пенні Гарриган! — вигукнув він наче звинувачення. — Ви — та сама Пенні Гарриган, Попелюшка Розумника.

Лікарі підхопили ноші, поставили їх на колеса. Натоп розступився, даючи їм проїхати.

Другий лікар теж кивнув, упізнавши дівчину.

— Той хлопець, якому ви відмовили, — він же найбагатша людина в світі?

— Максвелл, — пригадав перший. — Його ім'я Лінус Максвелл. — Він похитав головою, не в змозі збагнути.

Пенні не тільки згвалтували в залі федерального суду на очах у безлічі свідків, жоден з яких і пальцем не поворухнув, щоб зупинити нападника, а тепер і лікарі «швидкої допомоги» вважають її дурепою.

— Слід було вийти за нього заміж, — поки вони їхали до амбулансу, розмірковував перший лікар. — Пані, якщо б ви побралися з тим хлопцем, були б найбагатшою жінкою в світі...

Корнеліус Лінус Максвелл. К. Лінус Максвелл. Завдяки репутації гульвіси жовта преса нерідко називала його «Оргазмаксвелл». Найбагатший в світі мегамільярдер.

Ті ж самі таблоїди охрестили її Попелюшкою Розумника. Пенні Гарріган та Корні Максвелл. Вони познайомилися рік тому. Здавалося, що минула ціла вічність. Що було це в зовсім іншому світі.

Ліпшому світі.

Ніколи в історії людства не було кращого часу, щоб народитися жінкою. Пенні знала це.

Вона дорослішала й повторювала це, наче мантру: «Ніколи в історії людства не було кращого часу, щоб народитися жінкою».

Її світ був більш-менш ідеальний. Вона нещодавно закінчила юридичний факультет у першій третині списку випускників факультету, але двічі не спромоглася скласти адвокатський іспит. Двічі! І річ не в сумнівах у собі, а в тому, що її почала переслідувати інша думка. Пенні непокоїло те, що завдяки всім перемогам, здобутим у жорсткій боротьбі за визволення жінок, стати амбіційною, оптимістично налаштованою адвокаткою не такий уже й триумф. Більше це не вважалося досяг-